

Arrest

nr. 165 926 van 15 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 15 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 23 december 2015 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 23 december 2015 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Overdracht CGVS: 22/09/2015

In het kader van een onderzoek van uw asielaanvraag organiseerde het Commissariaat-generaal op 2 december 2015 van 13.40 uur tot 16.06 uur een gehoor. U werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat Mter Bottelier was aanwezig van 13.45 uur tot 16.05 uur.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Amla (district Dara-i-Nur, provincie Nangarhar). U bent Pashai van etnische origine. U ging tot en met de negende graad naar school en bent ongehuwd.

Op een dag werd uw vader, die les geeft in een middelbare school in Barkot, door Talibanstrijders aangesproken. Zij wilden dat zijn zoon, u dus, zich bij hen zou aansluiten. U gaf hier geen gehoor aan. Enkele dagen later schoven de Taliban een dreigbrief onder de deur. Hierin werd geschreven dat u nergens in Afghanistan veilig zou zijn voor de Taliban. Omdat de autoriteiten u niet konden beschermen, dook u onder in het huis van een tante. Toen u daar enkele dagen verbleef, werd het huis van uw familie aangevallen. Uw vertrek uit Afghanistan werd geregeld. Via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië en een u voorts onbekende reisweg bent u naar België gekomen. Op 15 september 2015 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban wordt geïsoleerd. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), een attest van het Ministerie van Onderwijs dat moet aantonen dat u tot en met de negende graad school liep, twee certificaten die moeten bewijzen dat u een cursus Engels volgde, een dreigbrief van de Taliban, een document dat uw problemen met de Taliban herhaalt en waarin de autoriteiten van uw regio deze problemen bevestigen en de enveloppe waarin de documenten werden verstuurd. U legt ook een vertaling (naar het Nederlands) neer van uw taskara, het onderwijscertificaat, de dreigbrief van de Taliban en de brief die uw relaas bevestigt.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u in Afghanistan gewoond heeft.

Zo dient te worden gewezen op het feit dat uw geografische kennis van de regio en van het land waar u altijd en tot voor kort zou hebben gewoond, nagenoeg onbestaande is. U beweert van het district Dara-i-Nur in de provincie Nangarhar afkomstig te zijn maar behalve het district Khewa kent u geen andere van de nochtans talrijke districten in de provincie (CGVS, p.13). Van de andere benaming van het district Khewa, namelijk Kuz Kunar, heeft u bovendien nog nooit gehoord (CGVS, p.12,13). Dit is opmerkelijk, daar u er gedurende enkele jaren een cursus Engels zou hebben gevolgd. Voorts stelt u dat Alingar, Nurgal en Kunar aan Dara-i-Nur grenzende districten zijn. Het is opmerkelijk dat u niet weet dat Kunar de naam van een provincie is. Telkens zegt u dat het een district is (CGVS, p.12,14). Dat Nurgal een district van de provincie Kunar is, weet u bijgevolg ook niet (CGVS, p.13). U bent ook niet bekend met andere districten die weliswaar niet aan Dara-i-Nur grenzen maar volgens de bij het administratief

dossier gevoegde informatie toch in de oostelijke regio, waartoe ook Nangarhar behoort, gelegen zijn. Geconfronteerd met namen als Alishing (CGVS, p.12), Watapur (CGVS, p.15), Surobi (CGVS, p.15) en Narang (CGVS, p.15) blijkt telkens dat u die namen nog nooit heeft gehoord of dat u die plaatsen allerm minst kan situeren. Dat u slechts de namen van enkele aan Dara-i-Nur grenzende plaatsen kent, toont aan dat uw bijzonder beperkte kennis ook nog eens is ingestudeerd. Dat blijkt ook als u enkele namen van dorpen in uw district opsomt maar u er niet in slaagt de dorpen die door het CGVS worden genoemd (Amla Malik Faqir, Kotaka en Kashmund) te situeren (CGVS, p.9,10). Ook de namen van de hoofdsteden van de aangrenzende provincies Kunar en Laghman, respectievelijk Asadabad en Mehterlam, hoort u schijnbaar voor het eerst (CGVS, p.10). Andere bekende plaatsen in Afghanistan zoals Bagram (waar de bekende luchtmachtbasis en gevangenis zijn), Darunta (waar de zeer bekende dam is) en Torkham (de zeer bekende grensovergang tussen Afghanistan en Pakistan) kent u duidelijk niet (CGVS, p.13,15,16).

Voorts gevraagd naar namen van andere provincies van Afghanistan, noemt u slechts Kabul en Kandahar (CGVS, p.16). Ook als u wordt uitgenodigd om behalve Jalalabad en Kabul andere Afghaanse steden bij naam te noemen, blijkt dit een onmogelijke opgave. Van Mazar-i Sharif (een belangrijke stad in het noorden van het land), Herat (een van de grootste steden van Afghanistan in het oosten van het land) en Kandahar (in het zuiden) heeft u nog nooit gehoord, of u kan niets zinnig over deze plaatsen zeggen (CGVS, p.15,16). Evenmin bent u in staat de buurlanden van Afghanistan te benoemen. U heeft het behalve Iran over Kabul, Kandahar en Laghman (CGVS, p.16). Echter, dit zijn geen buurlanden maar wel drie van de schaarse plaatsnamen die u lijkt te kennen en tijdens het gehoor veelvuldig bezigt. De buurlanden Oezbekistan, Tadzjikistan en Turkmenistan noemt u overigens niet. Het is zeer merkwaardig dat iemand die in Afghanistan de negende graad zou hebben afgewerkt, geen kennis heeft van de geografie van zijn regio en land van herkomst.

Verder dient te worden opgemerkt dat de situatie in uw dorp en regio eveneens te wensen overlaat. Zo verklaart u dat u naar de middelbare school van Bonta ging en er de negende graad afmaakte. U blijkt evenwel niet op de hoogte van het feit dat er in Alma, het dorp waarvan u zelf beweert afkomstig te zijn, ook dergelijke school is. U beweert eerst dat er slechts één lagere school is, waar jongens in de voormiddag les volgen en meisjes in de namiddag (CGVS, p.5). Uw verklaringen zijn in strijd met de informatie die aantoon dat er aparte scholen voor jongens en meisjes zijn. Als het CGVS opmerkt dat er volgens die info ook een "lyceum" of middelbare school is, verklaart u plots dat die er recent, na uw vertrek uit Afghanistan, inderdaad is gekomen (CGVS, p.5). Echter de informatie waarop het CGVS zich baseert, dateert van ruim voor uw vertrek. U beweert verder dat uw vader les gaf in het lyceum van Barkot, waar volgens u uitsluitend jongens school zouden lopen. Echter, als het CGVS opmerkt dat de informatie veeleer aangeeft dat Barkot een school voor meisjes is, stelt u plots dat u uw vader eigenlijk nooit de vraag stelde of daar ook meisjes waren (CGVS, p.7). Dat u niet kan verduidelijken aan wie uw vader les gaf, doet opnieuw vragen rijzen. Eveneens opmerkelijk is dat u, zogezegd de zoon van een leraar, niet eens weet of meisjes van uw district toegang hebben tot middelbaar onderwijs (CGVS, p.7). Verder kan u niet verduidelijken waar de mensen van uw district heen kunnen voor medische zorgen. U heeft het over een kliniek in Bonta maar gevraagd of men voor ernstiger zaken ergens in een hospitaal terecht kan, lijkt u dat niet te weten. U zegt dat ze de mensen in dergelijk geval "misschien" naar Jalalabad brengen (CGVS, p.20).

Voorts blijkt tijdens het gehoor dat u niet beschikt over enig begin van politieke kennis, wat opmerkelijk is voor een volwassen persoon die zegt in Afghanistan te hebben gewoond. U beweert dan wel in school te hebben gelezen over personen als Burhanuddin Rabbani en Ahmad Shah Massoud maar u blijkt in het geheel niets over hen te weten (CGVS, p.17,18). Nochtans gaat het hier toch om een voormalig president en over een persoon die als nationaal held beschouwd wordt en elk jaar wordt herdacht. De naam Gulbuddin Hekmatyar zegt u ook niets (CGVS, p.18), hoewel hij de leider is van de u wel gekende partij Hezb-i Islami. Namen van belangrijke jihadisten zoals Haqqani, Yunus Khalis en diens zoon Anwarul Haq, die in en rond Nangarhar actief zijn geweest, hoort u schijnbaar voor het eerst (CGVS, p.12). U weet verder wel dat Gul Karim ook een jihadi commandant is maar heeft geen idee tot welke partij hij behoorde (CGVS, p.12). Zelf noemt u nog Halim Shah Qadri, Dumbalai en Hazrat Ali (CGVS, p.18). Echter, gevraagd naar wat verduidelijking bij deze namen, valt u nogmaals door de mand. Over het roemruchte verleden van Hazrat Ali weet u niets, over Halim Shah Qadri zegt u louter dat hij "ook van de jihad" was (CGVS, p.18) en gevraagd tegen wie Dumbalai vocht, zegt u dat u het niet weet, waarna u alsnog meent dat hij de Taliban bekampte (CGVS, p.19). Behalve de naam van de Taliban die u een dreigbrief zou hebben gestuurd, kent u voorts geen namen van mensen van de Taliban in uw streek (CGVS, p.19). Als het CGVS u overigens vraagt of de Taliban, die u zouden hebben willen rekruteren, erg actief zijn in Dara-i-Nur, stelt u dat u dit niet weet (CGVS, p.19). Mocht u er werkelijk hebben gewoond, dan zou u omtrent die situatie van onveiligheid ongetwijfeld een doorleefd relaas kunnen brengen.

Dat u niet in Afghanistan gewoond heeft, kan ook worden afgeleid uit uw Facebook account. U postte enkele foto's die vervolgens door verschillende personen werden "geliket" of becommentarieerd. Als het CGVS opmerkt dat het zeer opvallend is dat nagenoeg al deze mensen verklaren in Peshawar (provincie KPK, Pakistan) te wonen, stelt u dat u die mensen niet kent en geconfronteerd met hun foto ontkent u dat u hen ooit gezien heeft. Dit is zeer opmerkelijk. U voegt er plots zelfs aan toe dat een vriend uw account maakte, wat geheel ongeloofwaardig is (CGVS, p.11). De vaststelling dat uw kennissenkring uit Peshawar afkomstig is, doet vermoeden dat u daar ook heeft gewoond.

Overigens kan ook worden gewezen op uw bevreemdende houding als het CGVS het onderwerp Pakistan en de aanwezigheid van de grote Afghaanse vluchtelingenpopulatie aldaar aansnijdt. Hoewel de bij het dossier gevoegde bronnen aantonen dat de regio Dara-i-Nur enorm te lijden heeft gehad onder de diverse oorlogen, stelt u daar niet van op de hoogte te zijn. Zo woonde op een bepaald moment al één derde van de totale bevolking van het district in Pakistan. U verklaart evenwel dat u geen familie of vrienden heeft in Pakistan en er niemand kent (CGVS, p.11). Evenmin heeft u weet van families die later naar Dara-i-Nur terugkeerden (CGVS, p.11). Dat u niet op de hoogte zou zijn van de migratiebewegingen in beide richtingen, is eveneens zeer opmerkelijk. De informatie (die van 2002 dateert) geeft voorts aan dat 70% van de huizen in het district door de oorlog vernield werden. Ook dit zegt u niet te weten (CGVS, p.10). Tot slot beweert u dat u de naam Pakistan wel eens gehoord heeft maar dat u nog nooit van Peshawar gehoord heeft. Ook dit is bijzonder ongeloofwaardig: er wonen honderdduizenden Afghanen in Peshawar, een stad die elke Afghaan zal kennen, zeker de Afghaan die uit de oostelijke provincie Nangarhar beweert afkomstig te zijn. Uw zogezegde onwetendheid is eveneens een aanwijzing dat u in Peshawar gewoond heeft.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Dara-i-Nur gelegen in de provincie Nangarhar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Dara-i-Nur heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS op 2 december 2015 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielaanvragen, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u

niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p.11,13). Echter, u heeft er voor gekozen vast te houden aan uw initiële verklaringen en u herhaalde afkomstig te zijn van Amla in het district Dara-i-Nur.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw aanvraag toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De neergelegde documenten (taskara, attest van het Ministerie van Onderwijs, certificaten cursus Engels, dreigbrief en bevestiging van uw aanvraag) vermogen de appreciatie van het CGVS niet te wijzigen. Ten eerste kunnen dergelijke documenten uw aanvraag slechts staven bij geloofwaardige verklaringen wat allerminst het geval is gebleken. Bovendien blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd dat frauduleuze Afghaanse (identiteits)documenten op eenvoudige wijze te verkrijgen zijn, onder meer in steden als Peshawar.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De rechtspleging

Verzoeker vraagt in toepassing van artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet) het beroep te verwijzen naar de algemene vergadering omdat hij meent dat er geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen de Franstalige en de Nederlandstalige kamers van de Raad. De Raad oordeelt evenwel, verwijzend naar het voormeld artikel 39/12 van de vreemdelingenwet, dat verzoeker in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kan de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekers opmerking dat "er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers" een blote bewering betreft daar deze op generlei wijze met concrete elementen wordt onderbouwd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag, van artikel 15, sub c van de asielkwalificatierichtlijn 2004/83/EG, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de rechten van verdediging en van de zorgvuldigheidsverplichting. Tevens meent hij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Hij stelt niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissing en gaat in op de motivering van de bestreden beslissing, de problemen die hij ondervond tijdens “*het verhoor*”, de stukken die hij thans bij zijn verzoekschrift voorlegt en het machtig zijn van de taal Pashai.

3.2. De Raad oefent *in casu* een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil. De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van vreemdelingenwet in aanmerking moet worden genomen.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf, hij moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Hij dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

3.4. Verzoekers betoog dat de asielaanvraag ongegrond is bevonden omdat deze geen verband houdt met de criteria van het vluchtelingenverdrag of dat gebruik werd gemaakt van een “*standaard motivatie*” mist feitelijke grondslag. Een eenvoudige lezing overigens laat toe om een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verkrijgen, dat verzoeker in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Aan het doel van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is bijgevolg voldaan.

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij ervan overtuigd is dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst, dat hij een omstandig relaas heeft gegeven omtrent het gebeurde en dat er nog steeds verscheidene problemen zijn op het vlak van de mensenrechtenschendingen, wijst de Raad erop dat de beslissing over de asielaanvraag steunt op de vaststelling dat verzoeker zijn beweerde verblijf in Afghanistan niet aannemelijk maakt. Het louter aanvoeren van een vrees of een verwijzing naar de algemene situatie in Afghanistan is overigens niet dienstig.

In zoverre verzoeker verwijst naar stress, angst, black out en PTSS die een invloed zouden hebben gehad op het verhoor, merkt de Raad op dat het in dit verband voorgelegde “*medisch attest*” (verzoekschrift, stuk 9) geen enkele uitspraak doet na een zorgvuldig en nauwgezet medisch onderzoek waarbij wordt vastgesteld dat het cognitief geheugen van verzoeker dermate is aangetast dat hij niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voren te brengen. De voorgehouden psychologische problemen die verzoeker zou ondervinden overtuigen de Raad niet dat deze een invloed zouden kunnen hebben gehad op het afleggen van verklaringen over de kern van het asielrelaas. In elk geval kan *in casu* van verzoeker worden verwacht dat hij coherente verklaringen aflegt omtrent de kernaspecten van zijn asielrelaas, zoals de reële verblijfssituatie of regio van herkomst die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek naar België om alhier een asielaanvraag in te dienen.

Hoewel wordt erkend dat elk interview een zekere mate van stress met zich brengt, ontslaat dit verzoeker niet van de plicht zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Verzoeker maakt aldus niet

aannemelijk dat zijn mentale toestand hem ervan zou hebben weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen.

Wat de foto's betreft (verzoekschrift, stuk 10), merkt de Raad op dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Verder wijst de Raad er met betrekking tot de overige neergelegde documenten (verzoekschrift, stukken 3, 4, 5, 6 en 7) op dat deze documenten kunnen worden bijgebracht ter ondersteuning van het voorgehouden asielaanvraag, doch niet vermogen een volstrekt ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen. Aan documenten kan enkel bewijswaarde worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* niet aan de orde is. Verzoeker is van oordeel dat een heronderzoek van zijn aanvraag nodig is, gelet op de nieuwe documenten, gelet op het feit dat hij nooit in andere districten is geweest en gelet op het bestaan van verschillende dialecten om plaatsen te beschrijven, maar zijn betoog laat niet toe de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Stuk 8 van het verzoekschrift blijkt ook nog te ontbreken bij het verzoekschrift, zodat verzoeker er zich niet op kan beroepen.

Het loutere feit dat verzoeker het Pashai machtig is, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker zijn beweerde verblijf in Afghanistan niet aannemelijk maakt.

3.5. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering aangaande zijn gebrek aan geografische kennis en politieke kennis, aangaande zijn facebook-pagina en aangaande de bevroegde oorlogsfeiten ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd. In navolging van de Commissaris-generaal kan de Raad evenmin geloof hechten aan de in het kader van zijn asielaanvraag afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken. De weigeringsmotieven van de bestreden beslissing zijn deugdelijk en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

3.6. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde regio van herkomst kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan zijn asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Een toepassing van het voordeel van de twijfel, zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid, van de vreemdelingenwet, is niet mogelijk.

3.7. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De vaststelling dat verzoeker de waarheid niet vertelt over waar hij voor zijn vertrek naar België verbleef, is van belang om de hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te beoordelen. Het risico op vervolging en op ernstige schade moeten beoordeeld worden ten aanzien van het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit. Er is echter geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Bovendien verliest verzoeker zijn belang om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen, als blijkt dat hij reeds in een ander land als vluchteling is erkend of in een andere lidstaat van de Europese Unie subsidiaire bescherming of een daaraan gelijkwaardige bescherming heeft verkregen. Er is ook geen nood aan bescherming als de asielzoeker afkomstig is uit een streek waar er geen risico op ernstige schade is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n streek te vestigen. Een asielzoeker die over zijn herkomst ongeloofwaardige verklaringen aflegt, maakt niet aannemelijk dat hij vluchteling is of nood heeft aan subsidiaire bescherming.

3.8. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP